

Ministránsnapló Rómából

Mintegy százötven görögkatolikus fiúnak volt lehetősége idén nyáron részt venni a 12. Nemzetközi Ministránszarándoklaton Rómában július 31. és augusztus 3. között. A zarándoklat megszervezése az egyházmegyék „hivatásreferenseinek” feladata volt. Több csoport indult Olaszországba Miskolcra, Nyíregyházára, Debrecenből, Budapestről. Az alábbiakban élménybeszámolókat olvashatunk.

GYARMATI ÁRON – SZIGYÁRTÓ BOTOND

Izgatottan érkezünk Budapestről Debrecenbe. Az érseki hivatalban köszöntöttük régi, illetve leendő barátainkat, zarándoktársainkat. Az immár teljes zarándokcsapat közösen sétált át a székesegyházba, ahol Fülöp érsek atya tartott alkonyati istentiszteletet, aki az este további részében is velünk maradt, és el látott bennünket „Ielki útavalóval”. Számomra Fülöp atya gondolatai közül a legemlékezetesebb a következő marad: „*Mindegy, mi történik, vagy hogy milyen helyzetbe kerülünk a római zarándoklat vagy akár egész életünk során, a legfontosabb az, hogy mindig mi húzzuk a rövidebbet.*” A késő esti órákban lezajlottak a különböző ismerkedős játékok, és Miklós atya „kihirdette” a csoportbeosztást.

Az utazás nagyszerű hangulatban telt (nem utolsósorban még pár imaórára is maradt időnk). A késő délutáni órákban érkezünk aznapi szálláshelyünkre, Udinébe, ahol már nyíregyházi zarándoktestvéreink vártak ránk. Szent Liturgián vettünk részt, majd sportolással, rengeteg pizzával és imádsággal zártuk a napot.

Hétfőn reggel mindenki azzal a tudattal ébredt, hogy ma végre megérkezünk az Örök Városba, ám előbb – mindenki örömeire –, hogy a hosszú út porát lemossuk magunkról, a beneventói tengerpartra tettünk egy kis kitérőt. Szállás elfoglalása, finom, meleg vacsora, esti ima, programismertetés és alvás zárta a napot.

ELSŐ NAP reggel korán keltünk, hogy minél hamarabb a város szívébe, a Vatikánba jusunk. Terveztük, hogy megnézzük a Szent

Péter-bazilikát, ám a hosszú sor közbeszólt, így Róma egy kevésbé ismert, de annál szebb kilátópontjára kapaszkodtunk fel. Innen lehetőségünk nyílt megszemlélni az Angyalvárat, az egységes Olaszország emlékművét és a megszámlálhatatlan mennyiségű templomtornyot. Miklós atya szerint több mint ezer templom lehet az Örök Városban. Visszatértünk a Szent Péter térre, hogy onnan majd kikerüljünk a saját érdeklődésének megfelelően, kisebb csoportokba verődve bejárja a környéket. Ehelyett mindenki „cséndzselni” ment, kendőt, illetve a karkötőn található gombszemeket venni/cserélni, amelyeken különböző zászlók, logók találhatóak.

Miklós atyáék meghívták a csoportot egy közös fagyizásra, majd következett a nap második legérdekesebb eseménye, a Vatikáni Múzeum megtekintése. Sajnos kevés idő állt rendelkezésünkre, meg eleve rengetegen voltunk, így igazából végigrohantunk rajta, de még így is megfogott minket az ősi egyiptomi szarkofágok látványa a sok-sok hieroglifával és a falikárpitok látványa. Hosszas bolyongás után érkezünk meg a híres Sixtus-kápolnához. Itt aztán még erőteljesebb volt a birkaeffektus, egy pillanat nem sok, annyi időre sem tudtunk megállni, mert vagy hátulról löktek meg, vagy a biztonsági örök nőgattak, hogy gyerünk, nincs megállás.

A nap legérdekesebb eseménye a „találkozás” volt Ferenc pápával. Ez annyit jelent, hogy Ferenc pápa a számára kijelölt útvonalon kétszer is elhaladt, s a pápamobilról integetett. Néhány másodperc volt, mégis minden gondot

elfeledtetett velünk. Nem számított már, hogy milyen korán keltünk, mennyit várokoztunk, ácsorogtunk a tűző napon.

MÁSODIK NAPUNK volt a legmozgalmasabb egész héten. A Szent Péter tere mentünk, hogy megtekintsük az azonos nevű bazilikát. Az olaszok tartanak a terrorveszélytől, ezért minden sarkon, metrőaluljáróban fegyveres öregek vigyázzák a rendet, és a nagy látványosságokat is csak átvilágítás után lehet megtekinteni. A bazilika – alig találók szavakat – gyönyörű és magával ragadó! Sajnálom, hogy felújítása miatt a Pietàt nem tudtuk megtekinteni, de nem is ez volt a lényeg, hanem hogy ott lehetünk és imádkozhattunk. Utunk innen egyenesen a falakon kívüli Szent Pál-bazilikához vezetett. S hogy miért falakon kívüli a neve? Az ókori Rómában érthető okokból a kivégzéseket a falakon kívül végezték, a bazilikát pedig Szent Pál apostol kivégzésének helyén építették. Ez a templom arról nevezetes, hogy az összes valaha élt pápa arcképe meg van festve benne. Ehhez kapcsolódik egy hiedelem: ha elfognak a pápai arcképek számára fenntartott helyek, eljön a világ vége. A templomnak egyébként gyönyörű kertje van, Szent Pál apostol szobrával.

A következő állomás a Colosseum volt. Felémelő érzés látni azt a helyet, ahol valaha (2000 éve) a császárok és a nép szórakoztak; ugyanakkor megrendítő is, hiszen nagyon sok keresztény vértanú vesztette itt életét. Ezután elhaladtunk a Viktor Emánuel-emlékmű előtt – mely az olasz egység létrejöttét reprezentálja –, s mentünk tovább a nap fénypontjához, a magyar misére a Szent Ignác-templomba. Ha van megnyugtató, boldog érzés, akkor ez az volt. Látni, hogy nem vagy egyedül a hitvedel a nagyvilágban, hogy vannak mások is rajtad kívül, akik hasonlóan gondolkodnak, cselekednek. 1700 magyar ministráns, egy templom

– ebből csak jó dolog sülni ki. A mise szép volt, utána pedig örült jó hangulatot csaptunk a templom előtti téren. Mentek a rigmusok, énekek – fantasztikus volt. Következett volna a Pantheon, ha odaérünk időben. Ezek után a vacsora következett volna, ha odaérünk időben, de mivel a mise később ért véget, így késtünk. Sebjaj, egy német csoport volt előttünk, ha végeznek, mi következünk. Vártunk. Volt ott egy másik német csoport, így odamentünk hozzájuk, beszélgetni, fényképezkedni, majd egy újabb kellemetlen meglepetésben volt részünk: nem mi, hanem egy másik csoport ült le enni. Sebjaj, ami ezután következett, kárpótolt bennünket. Tamás atya vezetésével örült rohanás vette kezdetét: pizzériakeresés, „heringparty” a buszon és egy aranyos jelenet az állomáson. A szemközti peronon egy két-éves forma legényke pityergett. Unta magát. Néhányan közülünk elkezdtek utánozni, másolni a mozdulatait, hangjait. Egy idő után ez feltűnt a kisgyerekeknek, és elkezdett más hangokat is kiadni. Tőlünk ekkor kapcsolódott be mindenki. A kisgyermek a babakocsiban ülve hullámzó mozgást végzett, és mellé egy hosszán elnyújtott hangot adott ki. Ezt már kórusban utánoztuk, az egész állomás minket nézett, többen is videóztak, köztük a legényke szülei. Emelkedett hangulatban szálltunk vonatra. Érkezés a kempingbe, fürdés, vacsora, ima és alvás.

HARMADIK, UTOLSÓ RÓMAI NAPUNK reggelén tovább alhattunk, így a többség üdén és kipihenten ébredt. Reggeli, busz, vonat, metró, és hoppá – a Piazza del Popolón találtuk magunkat. Ez volt a nép tere, Szent Pál apostol is itt tanított, hiszen itt lehetett a legtöbb embert elérni, megszólítani. A következő úti cél közel volt, a Szent Atanáz-, bizánci rítusú katolikus templom, ahol magyar Szent Liturgián vettünk részt. Ábel atya tartotta, és nagyon érdekes történetet mondott el Onesimusról, a szökött

rabszolgáról. A Szent Liturgia után százötven magyar egy téren – már sejtettük, mi fog következni. Hát persze hogy rigmusok! Ezután megmásztuk a Spanyol lépcsőt, csináltunk egy csoportfotót is, megcsodáltuk a Trevi kutat, majd ebédelni mentünk egy egyetemi menzára. Én még menzán, de talán még étteremben sem kaptam ennyi kaját egyszerre, így innen csak nagy nehezen vonszoltuk magunkat a lateráni bazilikába. Megtekintettük a tizenkét apostol életnagyságúnál is nagyobb szobrát, majd mindenki a maga tempójában, térden csúszva mászta meg a Szent Lépcsőt, és közben minden egyes lépcsőfokon elmondott egy-egy imát/fohászt. Számomra ez volt a legnagyobb lelki élmény Rómában; mire végigértem, úgy éreztem magam, mint gyónás után: megtisztulva, tiszta lelkiismerettel, hatalmas motivációval. Bár az itt töltött sok idő miatt lekéstük a Santa Maria Maggiore meglátogatását, nekem így jobban tetszett: volt lehetőségünk lelkieken is fejlődni.

A hazaút mindenkit szívfájdalommal töltött el, mert tudtuk, hogy ilyen remek csapattal és szervezőkkel, aligha jutunk el Rómába újra. Délután Bibionéban álltunk meg, élvezni a Jóisten ajándékát, a tengert. Udine hazafelé is tökéletes szálláshelynek bizonyult. Augusztus 4-én érkeztünk haza. Köszönünk mindent a szervező atyáknak, érsek atyának, de főként a Jóistennek!

